

[Poul Hartling.]

det må vi så tage til efterretning indtil det øjeblik, hvor han skifter sind, eller hvor der er tilstrækkelig mange, som ikke vil støtte regeringen i at fortsætte.

Jeg rettede 3 spørgsmål til statsministeren. Det ene drejede sig om det med snoren, og jeg takker for oplysningen om den rette sammenhæng. Jeg har bare selv hørt det i radioen. Jeg tror nu ikke, jeg havde misforstået det så forfærdelig meget, men jeg takker alltså for redegørelsen. Jeg forstår, at de to partier S og SF har forpligtet sig til, at spareplanerne skal gennemføres, og at SF har lovet ikke at bringe regeringen i vanskeligheder på det punkt. Det var det, jeg spurgte om, og det har jeg forstået. Jeg har også forstået, hvis jeg skal tage svaret efter pålydende, at der ikke er nogen særlig aftale om det.

I den forbindelse sagde statsministeren, at han håbede ikke, at han nu havde svaret med intetsigende fraser. Det er rigtigt, at jeg sagde til statsministeren: hvis statsministeren undlader at svare eller smyger udenom med nogle intetsigende fraser, så har det også sin interesse. Men den sammenhæng, hvori jeg sagde det, var ikke det med snoren, det var i forbindelse med to andre spørgsmål, og dem fik jeg ingen svar på, men der er jo endnu lejlighed til at svare.

Det ene spørgsmål drejede sig om de små indrømmelser, de små og ubetydelige indrømmelser, som socialdemokratiet havde givet SF, for at partiet skulle gå med på disse boligløsninger; det var helt og aldeles socialdemokratiets boligforslag, men SF havde fået nogle ubetydelige indrømmelser. Her spurgte jeg: hvad var det for nogle små indrømmelser, som SF måtte tygge på i 6½ time i hovedbestyrelsen? Jeg har forstået på bemærkninger i dag, men det ved jeg ikke noget om, at de stadig sidder og tygger på et eller andet. Hvad var det for nogle små indrømmelser, som fik socialdemokraternes pinseferie ødelagt, så de skulle være herinde 2. pinsedag og drøfte det? Det vil jeg gerne høre noget om. Det fik vi ikke ét ord om.

Det andet spørgsmål drejede sig, for nu at gøre det kort, om, hvorvidt statsministeren var enig med den socialdemokratiske gruppeformand. Der har været nogle meget kraftige udtryk — jeg citerede nogle af dem — fra det, som hedder Socialdemokratisk De-

bat, om den linje, man dér ville have, men der er også nogle klare udtryk fra gruppeformanden, hr. Orla Møller, som siger, at socialdemokratiet kun har en chance i centrum. Jeg sagde: jeg opfordrer statsministeren til at give os sine synspunkter. Hvor er han enig med Socialdemokratisk Debat, hvor er han enig med gruppeformanden? I denne forbindelse var det, jeg sagde, at hvis statsministeren nu ikke siger noget eller kommer med nogle intetsigende fraser, så har det også sin interesse, for så ved vi, at han ser ikke nogen vej frem. Det var på det spørgsmål, jeg intet svar fik. Jeg fik ingen fraser, jeg fik slet ikke noget svar. Derfor gentager jeg mit spørgsmål. Jeg vil gerne høre — og jeg tror, mange gerne vil høre — hvad statsministeren vil sige om regeringens retning fremefter. Hvor ligger vejen? Ligger den på den vej, som hr. Orla Møller peger på? Ligger den på den vej, som Socialdemokratisk Debat, der også tæller medlemmer her fra salen, peger på? Det er ikke den samme vej. Ellers udtrykker man sig i hvert fald yderst mærkværdigt. Det er ikke den samme vej, og statsministeren burde oplyse folketingsret og befolkningen om, hvad vej han ønsker at gå.

Jeg har kun to bemærkninger endnu. Hr. Orla Møller sagde, han ville stemme for det lovforslag, vi behandler her. Det var overraskende for os alle. Jeg kan bringe en lige så overraskende meddelelse: det vil vi også.

Det ærede medlem hr. Orla Møller sagde, at det var en af de bedste folketingsssamlinger, han havde været med til. Det sagde han: „en af de bedste folketingsssamlinger, jeg har været med til“. Så må han enten være nøjsom, eller også må han være — skal vi sige bluff-færdig med 3 f'er.

Niels Helveg Petersen: Jeg vil til indledning gøre nogle bemærkninger om socialistisk folkepartis særlige rolle i den øjeblikkelige politiske situation, ikke om bindinger til regeringen og regeringens bindinger til socialistisk folkeparti — jeg synes, det tema er tilstrækkelig gennemspillet — men om SF's dobbeltrolle. På den ene side udgør SF regeringens parlamentariske støtte og grundlag — partiet hager sig fast i det og er det faktiske — og på den anden side fralægger det sig ansvaret for resultatet af den politik, der kommer ud af det. For det er jo det,